

Elina zgodba (transkript)

Moje potovanje z ročnim delom se je začelo, ko sem bila majhna deklica. Ročno delo je bil obvezen predmet v osnovni šoli in pri urah smo se naučili šivati, kvačkati, plesti ... Tako sem se nekaj spretnosti naučila že v šoli. Pozneje, ko sem odrasla in ko je mož študiral, sva imela dve hčerki, denarja pa nismo imeli veliko. Tako sem šivala, kvačkala in pletla. Tudi vezla sem. Toda sčasoma te spretnosti več niso bile potrebne. Ko sem bila stara 52 let, sem bila prisiljena se upokojiti in v prostem času sem morala nekaj početi. Želela sem iti na univerzo za tretjo življenjsko obdobje, ampak ker je bil november, je bilo prepozno, da bi se lahko vpisala. Tako sem spet začela kvačkati. Hčerki sta me vzpodbujali. Obe zbirata starine in sta me prosili, da bi kvačkala prte. Spomnim se, da je imel največji prt, ki sem ga kdaj naredila, premer 150 cm. Potem sem se spomnila, da bi kvačkala okraske za božič. Tako sem kvačkala majhne prtičke, ki so spominjali na snežinke. Ko sem hodila na univerzo za tretje življenjsko obdobje, sem obiskovala različne delavnice, da bi poskusila različne tehnike. Na primer, ure tehnike decoupage. Ampak odkrito povedano, v teh nisem preveč uživala. Vedno sem najraje kvačkala. Kupila sem strokovne knjige z vzorci kvačkanja in se sama učila. Potem me je začela zanimati lokalna obrt v Wrocławu. Vendar se je izkazalo, da je obstajalo komaj kaj. To pa zato, ker tukaj skoraj več ni domače populacije - po vojni so se morali vsi preseliti. Bili so sicer poskusi, da bi oblikovali wrocławske vezenine. Leta 1998 je Czesław Rodziewicz oblikoval lokalni vzorec vezenine. Imeli so razstavo, izdali knjigo s primeri vezenin in ponudili delavnice, da bi širili idejo. Wrocławske vezenine naj bi bile drugačne od drugih lokalnih vezenin. Istočasno pa so si ustvarjalci izposodili nekaj elementov, na primer ploščati vbod. Ampak kolikor mi je znano, se izdelovanje le-teh ni prijelo, ni postalo zares priljubljeno.